

Bibliaóra – 2021.május 07.

Előfohász: „Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, Uram, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak (Zsolt 25,5-6)!” Ámen.

Ének: 130. zsoltár: „Tehozzád teljes szívből...”

Előíma

ÉN Istenem, Benned bízom, amikor megtántorodom is. Én Uram, Téged áldalak, amikor nem tudok megtámaszkodni. Segíts Megváltóm, hogy lelkem, testem, minden tagom egyedül Rád bízam. Nem tudom, hogy meddig élek, mikor ér életem véget, de kérek, hadd engedjek mindig akaratomnak. Könnyörgök, add értenem, hogy az életem nyomorúságos. Itt csak bánat, keserűség, fájdalom, betegség és ínség ér, de Nálad öröm és üdv vár rám. Köszönöm, hogy hitem szerint van a halál ellen orvosság, mert egyedül Te biztatsz, Jézusom, Aki énértem szenvedtél és megfizettél minden bűnömért, az Atyának mindenért eleget tettél. Köszönöm a most nekem ajándékozott időt, az órát. Hálát adok a Hozzád jutásért, a testvéri közösségért. Egyedül Téged dicsőítelek és fohászok, vezess Igéd olvasása és tanulmányozása által mélyebb ismeretre, szentebb életre, hogy Neked éljek és Neked halljak, mert akár élek, akár meghalok, a Tiéd vagyok, Atya, Fiú, Szentlélek Isten most és mindörökké. Ámen.

Ószövetségi alapige: Bírák könyve 3,7-11

„Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az Úr. Elfeledkeztek Istenükről, az Úrról, és a Baalokat meg az Asérákat tisztelték. Ezért föllángolt az Úr haragja Izráel ellen, és odaadta őket Kúsan-Risátainak, Arám-Naharaim királyának. Izráel fiai nyolc évig szolgálták Kúsan-Risátaimot. Ekkor az Úrhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az Úr szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát. Az Úr Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírója. Hadba vonult, az Úr pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátaimmal. Azután béke volt az országban negyven esztendeig. Akkor meghalt Otniél, Kenaz fia.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A Bírák könyvében szereplő bevezető mindig ugyanaz: *„Izráel fiai azt tették, amit rossznak lát az Úr.”* Ő a látás Istene, Ő a világ világossága, Aki letekint, meg szemléli népét és látja, hogy hová jutott. Isten pedig azonnal konstatál: *Nem jó, vagyis rossz.* A nép állapota nem valami kecsegtető. Finoman sikerült megállapítani, hogy hol van a kutya elásva. Egyszóval a bűnnel kezdődik egy nép nyomorúsága. Idegen isteneket szolgáltak. Elfeledkeztek Urukról. *„Van*

másik.” – mondják. Van, mert a környező népek istenei szanaszét „heverték” a földön. A kis öntött szobrocskák vonzóbbak, mint a szabadító Isten „lélekben és igazságban” történő imádata. A fák alatt, élvezni a szexuális prostitúció minden fajtáját népszerűbb feladat. Tömjénezni, extázisba esni, és nem gondolni Istenre könnyebb, mint visszaemlékezni az Ő szabadító és hűségesen pásztoroló irgalmára. Könnyebb feledni az Urat, mint megmaradni az Ő szolgálatában. Könnyebb a rossz útra térni, mint sem azt mondani: mindvégig kitartok. Rossznak, elfogadhatatlannak minősíti a népet és annak életvitelét az Úr.

Drága testvérem! Van-e olyan az életedben, családot, gyülekezeted és néped életében, amit rossznak lát az Úr? Mikor jársz az Úr útján? Magad akarod kitalálni mi az Úr útja? Ige nélkül, a saját Baalok és Asérák közepette? Miért nincsenek győzelmek az életedben, családot, gyülekezeted és néped életében? Nem feledkeztél meg Valakiről, Aki ma is körbejár? Ő nemcsak benéz, hanem szállást igényel, de a vendégfogadás (te magad) ma is csak az istállóban talál számára helyet? Gondolkozzunk el azon, hogy milyen bűn(ök)be esett Izráel, és milyen bűnei vannak a mi életünknek?

A bűn miatt ugyanis Isten haragja gerjedt. Mit jelent az Úr haragja? Csapást, ellenséget. Nézzük meg, hogy ki az ellenség. Kúsán-Risátáim egy északi szomszéd, még hozzá testvérnép, hiszen arám városállam királya. Testvérnép az Ige tanúsága szerint: „*Bolyongó arámi volt az ősem, aki lement Egyiptomba, és jövevény volt ott kevesedmagával, de nagy, erős és hatalmas néppé lett ott* (VMóz 26,5).” A király nevének jelentése: fekete ember, aki kettős szégyennel látogatja meg Izráel. A királynévének jelentése kifejezi a bűnnel terhelt nép piszkos, mocskos feketeségét is. A megszállókat Isten jelölte ki. Kettős szégyen ez a büntetés: 1. A látszólag szabad nép rabságban él, és a csapás egy rokon néptől érkezik. Családon belül jön a csapás!

Jézus nem ugyanezt szenvedte el? Júdás csókkal árulta el, a népe pedig halálra ítélte. János evangélista így tesz erről bizonyosságot: „*A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt*(Jn 1,10-11).” Drága testvérek! Bűnbánattal kell megvallanunk, hogy mi is ilyenek vagyunk, mint Izráel. Csak a kettős szégyen, a teljes nyomorúság idején jut eszünkbe az Úr. Amikor már mindent veszni látunk, és nem segítenek a kicsiny Baalok és az Asérák, akkor kiáltunk az Úrhoz. Az ige számban is kifejezi: „Nyolc év” után. Nyolc keserves év után. Akkor, amikor. Nem tudom, hogy a te életedben mikor következett be ez a mély kiáltás, ez a mélységből felszabadító imádság: „Uram, könyörülj! Jöjj! Látogass meg, gyógyíts meg, vedd el szégyenemet, vedd el azt az állapotot, amit csak magamnak köszönhetek, és ami által magamra vontam a Te haragodat. Vedd el, szabadíts meg, gyámolítsd életem, légy a mindenem.” Drága testvérem! Mélységből kiáltani nem szégyen, megmaradni a kettős szégyen állapotában, nagyobb lelki teher.

Őszinte szívvel odaállni Isten elé áldásos élet kezdete. De sokan talán meg sem próbálták akkor sem, de ma sem próbálják, pedig minden imádság lélegzetvétel!

Az Úr pedig meghallgatta az Ő népét. Isten támasztott szabadítót. Ahogyan fellángolt haragja és az ellenség is az ő munkájának az eredménye, úgy a támasztott szabadító is, az Úr választotta.

Ki a szabadító? Otniél. Ki ez az Otniél? Ő az első bíra. Vegyük tudomásul, míg a királyokat Izraelben a nép kérésére állították, addig a bírakat Isten rendelte szolgálatra a nép életében. Isten támasztotta őket. Nagy múltú, előkelő és nevezetes család leszármazottja, ez az Otniél. Hitben élő rokonság áll mögötte. Káleb. Igen az a Káleb. Az a „Káléb, [aki] *csitította a Mózeszel szembe forduló népet, és ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele* (IVMóz 13,30).” Az a Káleb, aki Izrael közösségének egész gyülekezete előtt Józsuéval együtt így vallott: „*A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. Ha az Úr kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. Csak az Úr ellen ne lázadjatok, és ne féljeteK a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az Úr velünk van! Ne féljeteK tőlük!*” (IVMóz 14,7-9) Az a Káleb, aki „*kiűzte [...] Anák három fiát: Sésajt, Ahimant és Talmajt, Anák ivadékait* (Józs 15,14).” Az a Káleb, aki biztatott a harcra és személyválogatás nélkül kérdezett: „*Aki megveri és elfoglalja Kirjat-Széfert, annak adom a lányomat, Akszát feleségül* (Józs 15,16).” Ennek a harcnak pedig éppen Otniél lett a győztese. A végeredmény pedig? „*Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fia foglalta el azt, és így neki adta a lányát, Akszát feleségül* (Józs 15,17).”

Otniél tehát bátor harcos, Káleb veje és harcostársa. Ő látta és tapasztalta: Isten vezetésével lehet harcolni és biztos a győzelem. Tud várni is, nem valami forrófejű forradalmár: „*Az Úr Lelke szállt rá és így lett Izrael bírása!*” Engedelmes. Tudja, mit akar: győzelmet, és békesség lesz a nyomában. Isten népe győzhet a legádázabb ellenséggel szemben is az Úr Lelke által. Ez a prófétai hangvételi leírás jól szemlélteti Isten felkészítő munkáját a szolgálatra. Csak Lélekkel. Csak a Szentlélekkel lehet tiszta szívűként, az Urat meglátva szolgálni. „*Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám! Égi lángod járja át, szívem és a szám. Oldj fel, küldj, tölts el tűzzel! Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le rám!*” (463. dicséret 1. verse)

Drága testvérem! Nagy múltú református család sarja vagy, de az Úr harcait harcoltad-e? Tudsz várakozni az Isten legdrágább pecsétjére, a Lélekre, és Általa válni lenyomattá az Úr népe életében? Indító tűz, gyújtó erő nélkül nincs láng. Izzani, tenni-venni csak a Lélek ereje által lehet, mert a szabadítás drága ajándékait el kell tudni fogadni: engedelmesség, hit, győzelem, békesség.

Végül, ebben a történetben semmi sem valaminek a következménye, itt minden ajándék. Hangsúlyozom minden. Isten szabadító munkájában részt venni azt jelenti, megajándékozottá válni. Otniél is és Izrael egész közössége 40 évre

megajándékozottá válik. Egy ember, egy nép egy emberöltőre: 40 esztendőre Isten ajándékaiban részesül. „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért (IIKor 9,15)”. A Szabadítóért, Aki örök érvényű szövetséggel odaállt, és minden bűnünkért tökéletesen eleget tett. Az örök élet, nem 40 esztendő békessége, számunkra készen van. Jézus által. Jézusban minden a miénk.

Közének: 295. dicséret 2.verse: „Jézus, benned bízva bízom...”

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 9, 31-43

„Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt: eközben épült, az Úr félelmében járt, és a Szentlélek segítségével számban is gyarapodott. Amikor Péter valamennyi gyülekezetet végigjárta, eljutott a Liddában lakó szentekhez is. Talált ott egy Éneász nevű embert, aki nyolc éve feküdt az ágyban bénultan. Péter így szólt hozzá: „Éneász, meggyógyít téged Jézus Krisztus. Kelj fel, és magad vedd be az ágyadat!” És azonnal felkelt. Lidda és Sáron lakói mind látták őt, és megtértek az Úrhoz. Joppében volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti: Dorkász, vagyis Zerge. Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. Éppen azokban a napokban megbetegedett, és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában. Mivel Lidda közel volt Joppéhez, a tanítványok, akik meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!” Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, sírtak és mutogatták azokat az ingeket és ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordulva ezt mondta: „Tábita, kelj fel!” Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él. Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban. Péter pedig több napig Joppében maradt egy Simon nevű tímárnál.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Lukács Pétert amolyan vándorprédikátorként mutatja be, aki végigjárja a gyülekezeteket. Egyházlátogatást tart. Kálvin János szerint nem egyházak – közösségek látogatásáról van szó, hanem testvérek meglátogatásáról. Péter nem egy tömbben – Jeruzsálemben lakó testvéreket látogat, hanem olyan zsidókeresztyéneket, akik szórványban élnek. Személyes látogatásokat végez a Földközi-tenger partján, mert minden testvér-szívért hála. Lelkigondozást végez. Gyámolít, pártfogol. Egyszemélyes találkozások ezek. Parakletikus lelkigondozás folyik Gyökössy Endre módjára, akik között elhangzik két alapvető szó:

„Magunkról magunknak.” Isten gyógyító és új éltre támasztó ereje megcselekszi azt, amire éppen szükség van.

Első állomáshelye Lidda: A liddai szentek közössége. Az elkülönültek társasága, egy gazdag város zsidó származású lakói. Ez a város egy kiálló sziklára épült, és el lehetett látni egészen Jeruzsálemig. Első „betege” Éneász. Mozgássérült: *„nyolc éve feküdt az ágyban bénultan”*.

Második állomása Joppé, ahol egy Dorkász vagy Tábita nevű nőtanítvány élt. Görög nevének jelentése: gazella, és utalhat szolgálatára, tettekrezségére, hiszen: *„sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát.”* Ruhákat varrt a szükségben lévők számára, egyszer azonban megbetegedett és meghalt. Ilyen bőséges leírás esetén feltételezzük, hogy szolgálatáról nemcsak keresztyén környezete értesült, hanem mindenki. Péter mindkét esetben Jézus Krisztus hiteles apostolaként jelenik meg, épp ezért Kálvin János szerint nem meggondolatlanság Péter részéről a csodajelek sorozata, hanem hitbeli érettségének és tudatosságának a jelei.

Ennek bizonyítékai:

Először is, mindkét csoda Jézus példáját követte. Éneász emlékeztet arra a férfirra, aki Kapernaumban élt, és Jézus maga mondta neki: *„Kelj fel, vedd az ágyadat és járj (Mk 2,11)!”* Tábita feltámasztása pedig Jairus leányának a feltámasztását szemlélteti: *„Talitha Kumi (Mk 5,41)!”*, míg Péter azt mondja: *Tabitha kumi (ApCsel 9,40)!”*

Másodszor, mindkét csoda Jézus ereje által megy végbe. Péter tudja, hogy nincs hatalma a betegség és a halál felett. Ehelyett így szólt a nyolc éve béna Éneászhoz: *„Meggyógyít téged az Úr Jézus Krisztus!”* Tábita esetében pedig egyedül maradt a halott asszonnyal, letérdelt és imádkozott. Csak az Úr Jézus Krisztus nevében történnek gyógyulások! Vegyük komolyan ezeket a bibliai történeteket és legyenek jó vezéreink beteglátogatásaink alkalmával. Kórházi látogatások alkalmával, betegágyak mellett megállva, gyászolókat vigasztalva, jó, ha tudjuk, hogy mi is csak Jézus nevében fohászkodhatunk gyógyulásokért. Teljesen visszavezetni a beteget a forráshoz! – ez a cél.

Egyedül Ő az, aki *„...a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta (Ézs 53,4).”* *„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk (Zsid 4,15-16).”* Ő *„véget vet a halálnak örökre! Az én Uram, az Úr letörli a könnyet minden arcáról. Leveszi népéről a gyalázatot az egész földön. - Ezt ígérte az Úr (Ézs 25,8)!”*

Harmadszor, Minden Jézus ereje által megy végbe. Péter csak eszköz volt, neki nem volt hatalma a betegség és a halál felett. Jézus megváltó művének a jele, mert Péter szavai, mozdulatai, összekulcsolt kezei jelezték a szívbeli bizalom jelenlétét és a Krisztus által elvégzett legnagyobb csodát: Ő Feltámadt! Jézus a

Feltámadott! Péter parancsa mindkét esetben: „*Kelj fel!*” utal arra, hogy Isten feltámasztotta Jézust a halálból. Természetesen Tábita földi élete meghosszabbodik, újból régi életét kapta ajándékba, így egy napon el kell költöznie ebből a világból. A béna felállása és ágyának saját kezű bevetése, valamint a nőtanítvány meggyógyítása és földi látásának a visszaszerzése az új életről tanúskodtak.

Végezetül, minden Jézusra mutat. Az új életről tanúskodik a hallottak és a látottak alapján a gyülekezetek növekedése is. Jézus nevének a felmagasztalása a cél. A jelek és csodák azért történtek, hogy „*sokan higgyenek benne*” és „*mind megtérjenek az Úrhoz.*” A jelek és csodát demonstrálják a legszembetűnőbben: Meggyógyít téged, életre kelt téged Jézus Krisztus!

Minden csoda a hitre jutás alkalmává lehet. Nem automatikus ez. Drága testvérem! Én nem tudom felmérni a te életednek a csodáit. A te benuhágyódást hogyan gyógyította a Mester? A te halálból való visszatéréseket, hogyan oldotta az Élet Fejedelme? Beszéljétek el Isten csodáit a saját életetekben. Annyian hallgattak, és annyian hallgatnak ma is az Ő csodáiról, pedig minden gyógyulás, minden „halálból életre jutás” a hitre jutás áldott alkalmává lehet mások számára. A csodák engedelmisséget szülnék Jézus Krisztus iránt. A csodák alávetést eredményeznek annak a jézusi hatalomnak, amelynél minden lehetséges. Nem siker ez, nem eredmény ez, hanem az engedelmes szolgálatnak a gyümölcse. Ajándék látni magam körül és a gyülekezetben is azokat, akik megtértek és engedelmeskednek Jézus Krisztusnak. Ajándék látni magam körül azokat, akik hitre jutottak, és a megtérés gyümölcseit követik. Ajándék látni azt a nemzedéket, amelyik felismerte, hogy kicsoda a valódi Gyógyító és Szabadító.

Utóima: Imádkozzunk olyan látásért, amit maga Tábita is visszanyert, hogy szolgálatunk meghosszabbodjon. Imádkozzunk olyan tevékeny emberekért, akik betegek voltak, ma pedig készek a saját és mások ágyát is bevetni. Istenünk rendteremtő és rendszerető életvitelét sajátítsuk el, Aki mindenre képes. A názáreti Jézus Krisztus mindenben példát adott, és épp ezért előtte leborulva saját belső szobánkban használjuk fel minden időt mások gyógyítására, és bízzuk Jézusra mindazt, amit mi nem tudunk elvégezni. Ő gyógyít, ápol, gondoskodik. Hitben élni és cselekedni áldás, hogy a szentek közössége bővüljön, mert „kétszer ad, aki gyorsan ad.”

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle. (1Jn 5,15).” Ámen.

Ének: 300: 3-4: „Csak Te kellesz én Uram...”